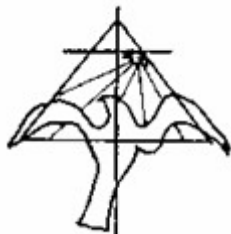

11

listopad
2011

Košářský farní list

LISTOPAD

BIBLE A OČISTEC

Zatímco rozsudek má pro duši bezprostřední účinek, nemusí být okamžitě vykonán. A to je v tom případě, že duše sice není ve smrtelném hříchu, ale je zašpiněna nedostatky, prohřešky a všedními hříchy a neučinila zadost, neodpykala všechny časné tresty během života. Proto musí pykat a očisťovat se na věčnosti. Musí získat nejvyšší možný stupeň ryzosti, čistoty a intenzity lásky k Bohu, úměrný schopnostem každého jednotlivého člověka. Pak teprve může být plně šťastná v Bohu.

Očistec je stav, ve kterém si duše zemřelých odpykávají zbývající trest za hříchy na zemi, dříve než jsou připuštěny do věčné blaženosti. Očistec Písmo sv. sice výslovně netvrdí, ale na některých místech jej nutně předpokládá. Podobně je to i s přímluvou věřících za ony trpící duše. Ve Starém zákoně přichází v úvahu jednání Judy Makabejského, o němž se vypravuje v 2 Mak 12,43-46. Po vítězném boji Judově proti Gorgiášovi, sebral Juda těla mrtvých, aby je pochoval. Našli však pod jejich řízami pohanské amulety, které nesměli Židé nosit, z čehož ostatní usoudili, že pro tuto věc padli. Juda **„učinil sbírku mezi vojíny, která vynesla 2.000 drachem (kol 30.000 Kč). Ty poslal do Jerusalema, aby za hříchy mrtvých byla podána oběť, protože dobře a zbožně smýšlel o vzkříšení. Kdyby totiž nedoufal, že padlí vstanou z mrtvých, bylo by to zbytečné a marné modlit se za mrtvé. Také měl na zřeteli, že ty, kteří zbožně zemřeli, očekává výborná odměna. Proto svatá a spasitelná je myšlenka modlit se za zesnulé, aby byli zbaveni**

hříchu“.

Juda tedy chtěl onou smírnou obětí dosáhnout odpuštění hříchů zesnulých, a ne odvrácení trestů od žijících Židů pro ono provinění zesnulých. Plyne to z toho, že tak učinil vzhledem ke vzkříšení, aby totiž zemřelí byli při vzkříšení postaveni na roveň zbožným Židům. Juda tedy věřil, že smírná oběť může zemřelým prospět a dopomoci jim k odpuštění jejich provinění. To však předpokládá, že je po smrti stav duší, v němž může být ještě odpuštěno a duším mohou prospět modlitby věřících na zemi.

Z Nového zákona se uvádějí většinou tato místa:

1/ Mt 12,32 (**„... kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím**“

vyjadřuje možnost odpuštění hříchů v tomto životě i v budoucím. Proto už Řehoř Veliký k tomu poznamenává: „V této větě se dává na srozuměnou, že mnohé hříchy mohou být odpuštěny na tomto světě, mnohé však na onom světě.“

2/ Mt 5,26 (**„nevyjdeš odtud, - z vězení -, dokud nezaplatíš do posledního haléře**“

vyjadřuje zase časově omezený trest na onom světě (již Tertulián tomu tak rozuměl).

3/ 1 Kor 3,11-15. Na tomto místě připodobňuje sv. Pavel práci vzdělávajících ve víře věřící stavbě. Potom praví: **„Nikdo nemůže položit jiný základ než ten, který je už položen, a to je Ježíš**

Kristus. Staví-li však někdo na tomto základě ze zlata, stříbra, drahých kamenů, dříví, sena, slámu, - dílo každého se ukáže: totiž den Páně to zjeví, poněvadž se to ukáže v ohni a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého. Zůstane-li něčí dílo, které na něm vystavěl, obdrží odměnu. Shoří-li něčí dílo, utrpí škodu, sám se však zachrání, ale projde ohněm”.

Z výrazu „v den Páně” je patrné, že Pavel má na mysli soud po smrti (všichni se objeví před soudným stolcem Božím, jak uvádí v 2 Kor 5,10; Řím 14,10). Tam bude dílo každého nebo jeho skutky podrobeny zkoušce soudem. Ti, jejichž dílo bude uznáno za dobré, obdrží odměnu kromě toho, že jejich dílo zůstane neporušené. A ti, jejichž dílo neobstojí, neobdrží odměnu, ale se spálením budovy sami budou trpět – vždyť jde o jejich osobní úděl. A proto se potom praví, že budou zachráněni. Proč by také mluvil apoštol o jejich zachránění, kdyby nebyli sami v nebezpečí, že budou spáleni, jako jejich budova? Tedy apoštol připouští po smrti dobu, kdy někdo před spásou nebo vstupem do blaženosti u Pána projde očištným ohněm (obrazně řečeno o očištění od vin a trestů). Tomu také odpovídá prosba apoštola za Onesifora v 2 Tim 1,18: „Dej mu Pán, aby našel milosrdenství od Pána v onen den”. S podobným vědomím, že je možné zesnulým prospět, jednali i Korintšané, kteří se dávali za zesnulé křtít (1 Kor 15,29). Jistě by to nedělali, kdyby nedoufali, že svým jednáním zesnulým pomohou.

K tomu je možno ještě poznamenat, že Samaritáni i Židé se za zesnulé modlili, a pokračují v tom dosud. Také podle zoroastrismu mají být ohněm očištěny nedokonalé duše zemřelých. Na něco podobného poukazuje stěhování duší za účelem trestu u Orfických a Indů.

Avšak ani u sv. Pavla ani kdekoliv jinde v Písmu sv. se nemluví o nějakém prostředním stavu mezi tímto životem a blažeností, v němž by duše ztratily osobní vědomí.

Zde končí naše „dušičkové” pátrání po očištníci v Písmu svatém. I když jsou uvedená biblická místa dosti záhadná a vypovídají o očištníci nepřímou, nejsme odkázáni pouze na ně. V naší katolické víře vycházíme také z živé církevní Tradice, kde rozvoj nauky o očištníci podnítilo také hlásání a úvaha o svátosti pokání. Z druhé strany byla v církvi východní i západní vždy v úctě modlitba za zemřelé zvláště jako neodmyslitelná součást mešních modliteb i denní modlitby církve. To potvrzuje, že pro některé duše existuje po smrti dočasný stav očištných a smírných trestů. Proto jim věřící ulehčovali modlitbami a dobrými skutky.

Dogmatickou pravdu o očištníci definoval už koncil Florentský a slavně ji potvrdil Trident. Říká: „Duše věřících, kteří po opravdovém pokání zemřeli v lásce k Bohu, ale neodpykali zcela své hříchy a opomenutí dobrého, jsou po smrti očišťovány očištnými tresty. K ulehčení těchto jejich trestů pomáhají přímluvy žijících věřících, jako mše sv., modlitby, almužny a jiné dobré skutky.” A k oběma dekretům (koncilu Florentského i Tridentského) se pak odvolává II. vatikánský sněm, když přejímá jejich učení (viz LG 49 a 50).

P.L.

Liturgický kalendář

Listopad 2011

1.	úterý	Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek
2.	středa	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMRELÉ
3.	čtvrtek	Sv. Martina de Porres, řeholníka
4.	pátek	Památka sv. Karla Boromejského, biskupa První pátek v měsíci
5.	sobota	Sobotní památka Panny Marie
6.	NEDELE	32. neděle v mezidobí
9.	středa	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
10.	čtvrtek	Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve”
11.	pátek	Památka sv. Martina, biskupa
12.	sobota	Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
13.	NEDELE	33. neděle v mezidobí
15.	úterý	Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve

16.	středa	Sv. Markéty Skotské Sv. Gertrudy, panny
17.	čtvrtek	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18.	pátek	Posvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
20.	NEDĚLE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
21.	pondělí	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
22.	úterý	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
24.	čtvrtek	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků
25.	pátek	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
27.	NEDĚLE	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
30.	středa	Svátek sv. Ondřeje, apoštola

Oznámení

Odpustky pro duše v očištění

Na slavnost Všech svatých odpoledne a na Vzpomínku na všechny věrné zemřelé po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očištění. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očištění, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Program na Malostranském hřbitově

V den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé ve středu 2. listopadu bude od 16.00 hod. na Malostranském hřbitově u košířského farního kostela Nejsvětější Trojice program Svatoboru, na který naváže v 17. 00 hod. průvod k hrobce opatů a bratří strahovské kanonie. Po modlitbě u této hrobky bude v kostele následovat mše sv. za všechny věrné zemřelé.

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 5. a 19. listopadu po večerních bohoslužbách v 18.15 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep.

Duchovní obnova farnosti

Adventní duchovní obnova farnosti se uskuteční v sobotu 3. prosince od 15.00 hod. V programu rekolekce bude promluva v zimní kapli sv. Václava, potom příležitost ke sv. smíření a na závěr slavení eucharistie s druhou rekolekční promluvou.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude v neděli 4. prosince od 16.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. Zváni jsou jako obvykle rodiče s dětmi a také všichni ostatní farníci.

Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny hříchu prvotního

Na slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny hříchu prvotního bude mše sv. v 7,30 hod. v kapli Na

Klamovce. Večerní mše sv. v kostele sv. Jana Nep. se z těchto důvodů neslaví.

Koncert slova a hudby ADVENTUS

V neděli 18. prosince jsou všichni farníci zváni na duchovní a hudební pásmo ADVENTUS, které v podání herce V. Matějčka a varhaníka V. Roubala zazní od 16.00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého. Plakáty s podrobnou prezentací programu a vystupující jsou k dispozici na vývěskách kostelů.

Zápis ze schůze výboru Přátel košířských kostelů dne 14. října 2011

Přítomni: P. Lohel, Vít Bobysud, Václav Funda, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Financování oprav

Ing. Alena Belzová z Odboru památkové péče Ministerstva kultury ČR, která má na starosti také Havarijní program, navštívila košířský kostel sv. Jana Nepomuckého, aby zkontrolovala výsledek oprav, a shledala je v pořádku.

Výbor občanského sdružení Přátel košířských kostelů vzápětí podal na ministerstvu vyúčtování dotace z Havarijního programu.

Nadbytečný mobiliář

Několik přebytečných kusů staršího sakrálního mobiliáře bylo věnováno na zařízení nedostatečně zařízených kostelů v západních Čechách.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Poutní a výroční slavnost k 70 letům kostela sv. Jana Nepomuckého v Praze-Košířích se bude konat v sobotu 5. května 2012 od 17 hodin. Účast na slavnosti přislíbil pražský arcibiskup Mons. Dominik Duka OP.

Příští schůze výboru Přátel košířských kostelů se bude konat druhý listopadový pátek, to je 11. 11. 2011, a to na obvyklém místě v „domečku“ u kostela Nejsvětější Trojice asi od 18.30 hodin.

Zapsal Ondřej Vaněček

Úmysly Apoštolátu modlitby na listopad

1. Za východní církve, aby rostlo poznání a uznání jejich úctyhodné tradice jako duchovního pokladu pro celou církev.

2. Aby africký kontinent nacházel v Kristu sílu kráčet cestou smíření a spravedlnosti.

3. Za odpuštění všech našich vin a dluhů, kdy jsme opomenuli nebo zanedbali naplňování tak závazného daru, jakým je přijetí a rozvíjení Božího života ve svátosti křtu, a to jak sami u sebe, tak vůči těm, za které neseme spoluodpovědnost.

Svatá Gertruda, panna - památka 16. listopadu

Svatá Gertruda (nazývaná také Gertruda z Helfty nebo Gertruda Veliká) se narodila v Německu 6. ledna 1256. O její rodině není nic známo. Pravděpodobně byla sirotek. Ve věku pěti let byla dána na výchovu do cisterciáckého kláštera Helfta v Sasku blízko města Eisleben (v tomto městě se později narodil i zemřel Martin Luther). Zde v klášteře pak strávila celý život a vše, co o ní víme, je z jejích spisů.

V klášteře Helfta bylo v době, kdy tam Gertruda vstoupila, vedle klášterních ctností vysoce ceněno literární a teologické studium a sestry se mu věnovaly s velkou horlivostí. Abatyše Gertruda z Hackebornu, její sestra Mechthilda z Hackebornu, Gertrudina vychovatelka a učitelka, a celá řada dalších sester konventu byly vysoce vzdělané ženy ovládající latinu. Gertruda se učila velmi dobře, zvládla veškeré dostupné učení té doby. Zaujala ji literatura, hudba, zpěv a malování. Uměla velmi dobře latinsky. Ze studentky se pak stala osobou plně zasvěcenou Bohu v mnišském životě a, jak sama přiznává, až do 25. roku jejího života patřil její zájem studiím a ne v první řadě klášterním povinnostem. Ty plnila sice věrně, ale bez opravdového nadšení.

Avšak, během adventu roku 1280 začíná Gertruda prožívat hlubokou vnitřní krizi, ve které ji trápila trudnomyslnost, neklid a zmatek. Tato krize byla ukončena v jediném okamžiku večer 27. ledna 1281 viděním, které představuje velkou událost jejího života a která dala dalšímu jejímu životu zcela nové zaměření.

Všechno se změnilo: Bůh, kterého dosud jen s námahou tušila v teologických studiích, aniž by ho ve skutečnosti našla, se najednou „stal živou bytostí, skutečnou, přítomnou osobou, jednou jedinou láskou“ – přítel, snoubenec, jehož lásku živě zakoušela, a který žádal její lásku. Začíná zcela nový život, orientovaný již jen na milovaného Pána, jehož bytost se dotkla jejího nejhlubšího nitra.

Vnější život Gertrudy probíhal i po této události z r. 1281 stejně jako předtím. Horlivost v literárních studiích pochopitelně ustoupila do pozadí a ona se tím silněji obrátila k Písmu svatému, věnovala také více času modlitbě. Její duchovní život se soustřeďuje okolo liturgie a většina jejích mystických extází se odehrála během mše svaté po nějakém slově či větě, které ji plně zaujaly. Její spiritualita byla převážně kristocentrická. Projevovala zvláštní úctu také k Božskému srdci Páně.

Sestry i lidé mimo klášter se na ni často obraceli o radu v problémech. Gertruda poznává, že mystické dary, které do té doby přijímala ve skrytosti, nejsou jen pro ni, ale jsou určeny k duchovnímu užítku mnohých. Z jejích spisů se nám zachovaly pouze dva: její hlavní dílo Posel božské lásky (*Legatus divinae pietatis*) a její nejslavnější dílo Duchovní exercicie. Svata Gertruda je jedna z nejslavnějších mystiček, svým dílem ovlivnila řadu světců, např.: sv. Terezií a sv. Františka Saleského.

S přibývajícím věkem bývala také častěji nemocná. Na mnoha místech svých spisů vyjadřuje svůj smutek, že se nemůže účastnit bohoslužby, někdy také radost, že jí nemoc dovoluje být zcela volná pro Boha. Dne 17. listopadu 1302 vstoupila Gertruda do věčné radosti po životě, který, zvenku viděno, nemohl proběhnout stejnoměrněji, tišeji a bez zvláštních událostí. A přece ukrýval bohatství, které se sotva dá změřit.

Svatý Otec Benedikt XVI. měl zhruba před rokem při generální audienci homilii o sv. Gertrudě, kterou končil slovy: „Zdá se mi zřejmé, že tyto věci nepatří pouze minulosti, historii, ale že život svatě Gertrudy zůstává školou křesťanského života, přímou cestou a ukazuje nám, že středem šťastného života, opravdového života, je přátelství s Ježíšem, Pánem. A tomuto přátelství se lze učit láskou k Písmu svatému, láskou k liturgii v hluboké víře, v lásce k Panně Marii tak, abychom stále reálněji poznávali Boha samého a tím pravé štěstí, cíl našeho života.“

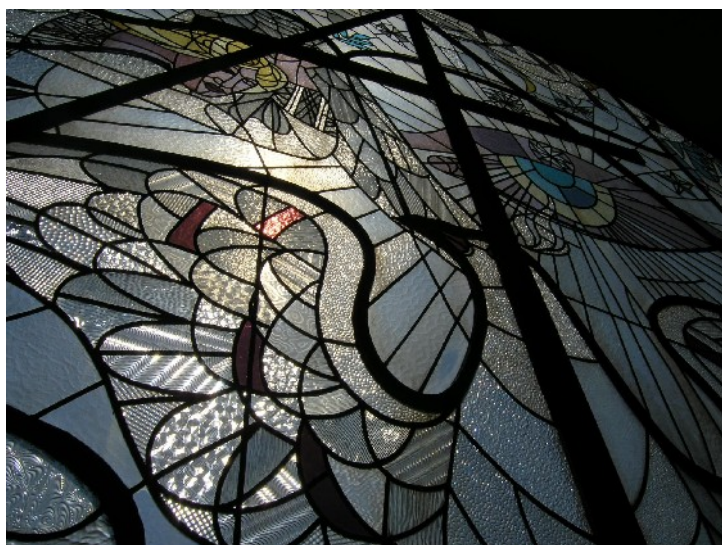
Malý dodatek: Klášter Helfta prošel bouřlivou historií. Za reformace byl sekularizován a byl užíván k různým světským účelům. Ale po r. 1990 byl učiněny kroky k jeho obnově a nyní v něm opět působí sestry řádu cisterciáků.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Encycl., RaVat, portacoeli, aj.)

M.P.

Perla kostela sv. Jana Nepomuckého v Košířích

Košířský kostel sv. Jana Nepomuckého nemá mnoho ozdobných kudrlinek. Téměř splňuje poněkud přemrštěnou, ale výstižnou tezi minimalistické moderní estetiky, podle které „ornament je zločin“ (ovšem svatojanské symboly

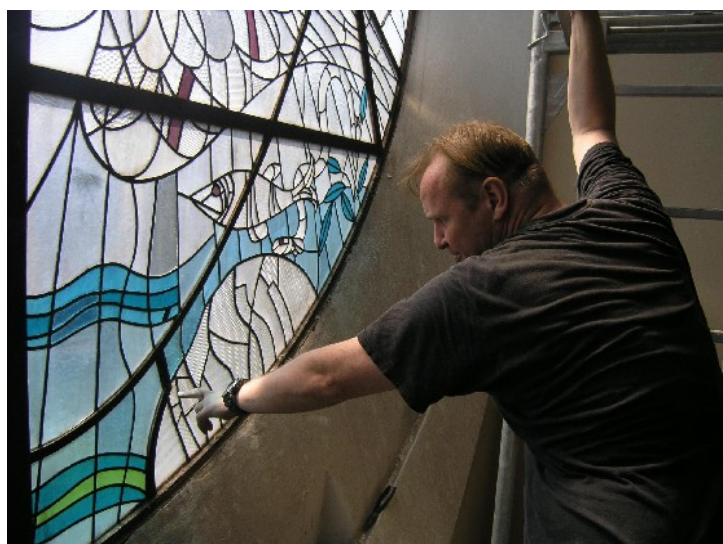

Hra strukturovaných povrchů se světlem

v kostele tento puristický přístup překonávají paradoxně jeho vlastními zbraněmi, a výjimkou je třeba i zimní svatováclavská kaple ve stylu art-déco nebo plánovaná, byť nerealizovaná výzdoba). Vznešenost této sakrální stavby, která na jaře 2012 oslaví sedmdesátileté výročí, umocňuje kromě monumentálních rozměrů jednoduchá asketická geometrie funkcionalistického slohu, v němž ji architekt Jaroslav Čermák navrhl – přímé linie a pravé úhly mohou symbolizovat čistotu, opravdovost, pravdivost – ano, doslova přímočarost. Košířský kostel na mne proto působí jako prsten prostého tvaru, do něhož je zasazena nádherná přírodní perla nebo bohatě broušený drahokam.

Snad jste se nyní pozastavili nad tím, co by mohl tento poetický obraz znamenat. Snad před vás postavil otázku, co je tou perlou, tím démantem? Ano, je třeba trochu pátrat, aby byl tento poklad nalezen. Skrývá se v záhybech architektury. Je téměř zastrčen, skryt očím. Ale právě on lije denní světlo k oltáři. A právě on září do tmy, když ho zviditelní světlo v kostele při večerní mši svaté, při vigílii... V tom se kruhová vitráž nad oratoří s varhanami velmi podobá Tomu, Jehož tajemství, krásu a slávu ztvárňuje. Pozorovateli se rozechvěje nitro, když ho udiví třpyt světla na čirých sklech s různými rastry, jejichž rozmanitost doplňuje jen několik něžných barevných tónů. Vstoupí-li do skel plné slunce, celý obraz slavnostně vzplane ve své nádeře. A těžko pak říci, zda horko, které zalije oči, je pouhou reakcí těla na silné světlo.

Jen obdivovat však nestačí. A je-li člověk obdarován a pouze přijímá, pak se podobá svíci, jež svítí jen pro sebe a nezapaluje. Je cosi v člověku, že vždy touží, aby to, co považuje za krásné, trvalo navždy, ať už je to období roku nebo lidského života, vztah, chrám nebo hudba. Jenomže také vitráž zpodobující Nejsvětější Trojici a stvoření světa dosáhla úctyhodného stáří, a jak víme, stvořené věci podléhají během času opotřebení. Proto se objevil nápad využít příležitosti, že je na oratoři postaveno lešení kvůli výměně dešťových svodů, zednickým pracím a výmalbě, a pozvat odborníka, který by vitráž s necelými čtyřmi metry v průměru prohlédl a diagnostikoval její stav. (Jak se pak také ukázalo, stavět lešení kvůli opravě okenní výplně by představovalo mnohonásobně vyšší náklady, než jaké si opravy vyžádaly.)

Restaurátor Petr Coufal

Oslovili jsme specializovanou restaurátorskou firmu, kterou nám doporučil pražský Národní památkový ústav. Je to naprosto úžasné, že nemohli vědět, koho doporučují právě nám. Když totiž

restaurátor Petr Coufal vylezl po lešení k vitráži, rozpoznal práci firmy, kterou vede. Je to umělecká sklenářská dílna Jiříčka–Coufal (www.vitraz.cz). Tato dílna, založená Josefem Jiříčkou v roce 1935, totiž vitráž vytvořila. Zjistit to prý nebylo těžké, protože vitráž je vytvořena z barevných, ale především čirých skel s povrchy zpracovanými do rozmanitých struktur, a tato skla se dodnes vyskytují v zásobě zřejmě pouze v tomto ateliéru, a v Čechách se dnes už ani nevyrábějí. Dovolím si v tomto pozoruhodném souběhu událostí vidět jakýsi Boží pozdrav.

Petr Coufal byl vitráží ohromně nadšen. Zajímal se i o další podobné řemeslné výtvořky v našem kostele – také skleněný obraz víry, naděje a lásky nade dveřmi mezi jižním vchodem a chrámovou předsíní je dílem někdejší huti Jiříčkových, nyní Jiříčka – Coufal.

Obdivoval také cyklus leptaných skel ve dveřních výplních. Porušená místa kruhové vitráže s prasklými nebo vypadlými skly si restaurátor vyfotografoval, aby mohl připravit materiál potřebný k opravě. Ta se pak uskutečnila během jednoho dopoledne. Cena nebyla vysoká (také asi díky stojícímu lešení), jen dva tisíce korun. Prací se účastnila také mladá zahraniční stážistka, která trávila prázdniny na praxi v ateliéru.

Práce na unikátní vitráži, ale i prohlídka věže, se stala zážitkem pro cizokrajnou stážistku
pozdání.

Pokusím se převyprávět, jak odborník posoudil technický stav vitráže. Konstrukce okna je zatím stabilní. Ačkoli olovo spojující skla už ztratilo hodně ze své pružnosti a je ztvrdlé, zůstává dostatečně nosné, takže se výplň nehroučí. Mělo by prý asi deset až patnáct let vydržet. Před dosažením tohoto časového limitu bude třeba vitráž opět zkontrolovat. Pokud by byl stav špatný, bude už nutné vitráž repasovat – to znamená rozebrat ji a znovu složit, skla znovu pospojovat novými olověnými pásky. To si celkem určitě vyžádá vysoké náklady, ale odhadovat jejich konkrétní výši v současné době, kdy světová ekonomika předvádí těžko odhadnutelné veletoce, by postrádalo smysl. Vždyť nevíme, co bude zítra, za týden, natož za deset či patnáct let.

Víme jen, že Pán přijde.* A proto se na Pánův příchod připravme. Třeba i kontemplací unikátní vitráže v košířském kostele sv. Jana Nepomuckého. Nedejte se odradit tím, že se poněkud skromně ukrývá. Nic přece nebrání Božimu dítěti, které přijímá Kristovo Tělo a Krev, aby třeba po mši svaté nebo kdykoliv, když je kostel otevřen, vstoupilo do blízkosti Nejsvětější Svátosti a kochalo se nádherou tak výstižného vyobrazení Boží slávy a krásy. Trojjediný i toto výtvarné dílo si to zaslouží, vy také. Přijměte to jako

Text a foto: Ondřej Vaněček

* S odvoláním na některé katolické vizionáře, kteří varují, že čas Páně už je blízko, sice nelze vyloučit, že se k opravě vitráže možná už ani nedostaneme, nicméně by nebylo spravedlivé z toho vyvozovat, že se nemáme o své kostely láskyplně, tj. obětavě a svědomitě starat.

Skauti v naší farnosti.

Když P. K. Klement OSB zakládal ve dvacátých letech minulého stol. družiny ministrantů Legio Angelica, dal mohutný impuls ke vzniku skautského střediska Mawadani, které s přestávkami funguje dodnes.

Legio se postupně změnilo na skautský sbor (dnes středisko) vedený legendárním Mirko Vosátkou - Grizzlym. To už skauti tábořili na Slovensku v Beluši, potom v Kunkovicích na Šumavě a pilně se rozvíjeli do doby než přišel v roce 1941 první zákaz od nacistů.

Za války se ale již ilegálně připravovali skauti na obnovu za vedení Přemysla Muchy.

V poválečném období se hnutí nebyvale rozrostlo až do zákazu v roce 1949, tentokrát komunistickým režimem.

Krátké oživení přinesl rok 1968, zásluhou Jiřího Hnátka a Zdeňka Brůčka. To vydrželo do doby normalizace a skauti se proměnili na družiny Červeného Kříže, požárníky, Mladé přírodovědce a podobně.

Další obnova přišla po sametové revoluci, středisko uvedl do chodu Zdeněk Brůček a postupně Martin Vítek, Libor David, Lukáš Holubek a další. Opět žije společenství dětí, od nejmladších (vlčat a světlušek), po nejstarší (very old skauty). Je obdivuhodné kolik času a energie věnují vůdci střediska a oddílů dětem, zvláště v této, tak pragmatické době.

Děti jezdí na tábory, kde si sami staví stany, kde není elektřina a jiné civilizační vymoženosti.

Denní program je náročný a nesmírně nápaditý díky jejich vůdcům, vlastně starším kamarádům. Co je ale nejkrásnější - naučí se dělit s kamarády, žít v přírodě a s přírodou, a pochopit, že je možné i vydržet bez televize a počítače.

Přes rok se scházejí v klubovně na Okrouhlíku, jezdí na společné výpravy a pořádají pozoruhodná dobrodružství.

Kdyby vás a vaše děti zaujala myšlenka skautingu, přijďte někdy odpoledne do klubovny na Okrouhlík (je to na dětském hřišti kousek do kopce od Klamovky). Nebo se podívejte na www.mawadani.com

K. Pávek

OKÉNKO VÍRY

363. Co je to svoboda?

Svoboda je moc darovaná Bohem člověku jednat nebo nejednat, dělat to či ono a tak jednat z vlastního rozhodnutí. Je charakteristickým znakem skutků v plném slova smyslu lidských. Čím více člověk koná dobro, tím více se stává svobodným. Svoboda dosahuje dokonalosti, když je zaměřena k Bohu, svrchovanému Dobru a naší blaženosti. Svoboda zahrnuje také možnost volit mezi dobrem a zlem. Volba zla je zneužitím svobody a vede k otroctví hříchu.

364. Jaký je vztah mezi svobodou a odpovědností?

Svoboda dělá člověka odpovědným za jeho skutky v té míře, v jaké jsou dobrovolné; přičetnost a odpovědnost za nějaké jednání může být snížena a někdy zrušena neznalostí, roztržitostí, násilím, strachem, bezuzdnými vášněmi a návyky.

365. Proč má každý člověk právo užívat svobody?

Právo na uplatňování svobody je vlastní každému člověku, protože je neoddělitelné od důstojnosti lidské osoby. Proto musí být občanskou autoritou uznáváno a chráněno v mezích společného dobra a spravedlivého veřejného pořádku.

366. Jaké místo má lidská svoboda v ekonomii spásy?

Naše svoboda je oslabena následkem prvotního hříchu. Další hříchy ji pak ještě více oslabily. Kristus nás však osvobodil: „To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus“ (Gal 5,1). A Duch Svatý nás působením milosti přivádí k duchovní svobodě, aby z nás učinil své svobodné spolupracovníky v církvi i ve světě.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	130 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné